

Jorvarshægeiftrng, og det er navnlig dem, jeg siater til, naar jeg siger, at her foreligger en Misforstaaelse. Det er jo utvilsomt, at den Maade, hvorpaa Jorvarssagen er bleven benyttet i Agitationens Tjeneste, og den Rolle, den er kommen til at spille i vor Politikk, har været Skuld i de to store Ulykker, vi nu lide under her hjemme, den ene de provisoriske Forhold og den anden de økonomiske Samfundslidigheder. Begge Dele skyldes Jorvarssagen eller det, man har kaldt Jorvarssagen. Udviklingen af de militære Budgetter, Jordringerne til stadig større og større Militærudgifter, er det, der har spændt Enigheden paa Rigsdagen; havde det ikke været, vare vi rimeligvis aldrig nogensinde i 1885 bleven absolut uenige om Finansloven, det tror jeg i alt Fald ikke. Det er jo dog, som ærede Medlemmer Allesammen erindre, at det var Jordringerne paa S. 26, og ganske særlig Jorlangendet om Uvidelsen og Jorstærkelsen af Søbefæstningen, der var Hovedstridspunktet den Gang, havde det ikke været dette bestemte militære Jorlangende, vilde man paa de andre Spørgsmaal, der laa Thingene imellem den Gang, sikkert have naaet en Overenskomst. Jeg tror heller ikke, at Ministeriet vilde have indladt sig paa hele denne Politikk, naar det ikke havde haft en Følelse af, at det ved at slaa ind paa Grundlovsstriden, den provisoriske Politikk, vilde tilfredsstille store Klasser af Befolkningen eller om ikke store, saa i alt Fald Klasser og Dele af Befolkningen, der navnlig forlangte Et, nemlig en Uvidelse eller Gjenemførelse af det, de kaldte Jorvarssagen. Havde vi den Gang set saa nøgtern og fornuftig paa Tingene, som jeg tror og haaber, at vi skulle komme til at se paa dem, havde vi ikke faaet de provisoriske Forhold, og saa havde vi i Stedet derfor kunnet enes om at arbejde til et virkelig praktisk Maal, arbejde paa Omraader, hvor vi virkelig have spildt Tiden, og med Henblik til hvilke det er paa høie Tid, at vi tage fat, nemlig paa de økonomiske Omraader. Dette har været umuligt paa Grund af de militære Jordringer, og det blev ogsaa meget hæftt fremhævet forleden af det ærede Medlem, der strax tog Ordet ved de militære Jorlags 1ste Behandling, det ærede Medlem fra Hjørring (Sjangeren), der udviklede, hvorledes Sernbanebygninger, Havnebygninger og nu de Reformier, der gaa ud paa at lette Skibsfart og Handel, allesammen strandte paa de militære Udgifter. Det er den virkelige Grund til, at vi ikke kunne føre dem igjennem, og det er ogsaa ganske naturligt. Hvorledes skulde man f. Ex. tænke paa at kunne

tilfredsstille Syllands Jordringer om en Havn til paa Syllands Vestkyst foruden Esbjerg, naar man veed, hvad en saadan koster, og ser de Jordringer, der stadig og stadig komme til os om Jorhøielse af de militære Budgetter. Som det ærede Medlem for Veile Amt, 2den Valgkreds (Berg) har godtgjort, har man paa Grund af de ovennevnte Budgetter paa Militærvæsenets Omraade, hvorved vi have maattet gaa bort fra, hvad Jorudrættningen var ved Vedtagelsen af den nye Hærløvs af 1867, bevirket, at vi ikke have faaet nogen af de økonomiske Joranstaltninger gennemført, og det Samme gjælder i endnu højere Grad om det, man kalder de sociale Joranstaltninger. Blot Gjenemførelsen af de Love, som den ærede Minister lader behandle i Landstinget, vil naturligvis kræve betydelige pekuniære Ofre, og det vil atter vise sig her, at vi ville komme til at staa overfor et høibende Krav, som gaar ud paa enten at spare paa de militære Udgifter eller gaa til at paalægge nye Skatter. Jeg vil her ikke tale om Nedvæsenets Omraader og paa forskellige andre Omraader, der ligge uden for Soldvæsenet, virke ganske specielt hæmmende paa Handel og Omsætning her i Landet, Nedvæsenet, som fra mangfoldige Sider kræves, og med fuld Ret, men hvad jeg siger, er, at det, der nu maa gøres, hvis man vil tage alvorlig paa de politiske Forhold, er at træffe sit Valg, Skulle vi blive ved at gaa til stadig større og større militære Udgifter, eller skulle vi løse vore sociale og økonomiske Opgaver? De to Ting kunne ikke forenes. Hvad angaar de militære Udgifter, som vi gjøre, da tror jeg ligeledes, at vi Alle, efterhaanden maa kunne være bleven enige om, at de indbringe os, jeg mener ikke pekuniært, men politisk eller patriotisk set, i Virkeligheden Intet. Jeg veed, at det bliver høibet fra den høie Regerings Side, at det er Midlet til at høibe vor Neutralitet, men det er indlertid ikke lykkedes endnu de ærede Ministre, der ere bandede op paa Krigsministerkabretterne, at gjøre det indlysende for dette Thing og for det store Flektal af Befolkningen i Landet, de fleste se i dem en Fare for Neutraliteten. Men saa meget er sikkert, at der maa nu gøres Noget, hvis vi ikke skulle komme ind paa en Vej, som vil ende med Landets fuldstændige Ruin, og vi komme dybere og dybere med politisk og økonomisk i Uføret. Hvis der ovenhøvedet skal være Mening i det, vi kalde Jorhandlingspolitikk, maa det vise sig ved, at der træffes et bestemt Valg, lige overfor den finansielle Side af de militære Spørgs-